

opusdei.org

Modlitba díkůvzdání

Katecheze Svatého otce v
soukromé knihovně
Apoštolského paláce z 30.
prosince 2020.

30.12.2020

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Chtěl bych se dnes zastavit u
modlitby díkůvzdání. Podnět si k
tomu vezmu z jedné epizody, kterou
zaznamenal evangelista Lukáš. Když
byl Ježíš na cestě, vyšlo mu naproti
deset malomocných, kteří prosili:
»Ježíši, Mistře, smiluj se nad

námi!« (Lk 17,13). Víme, že nemocní leprou trpěli fyzicky a zároveň byli sociálně a nábožensky marginalizováni. Byli vypovězeni na okraj společnosti. Ježíš se nevyhýbal setkání s nimi. Někdy přestupuje omezení stanovená zákony a dotýká se nemocných – což se nemělo dělat, objímá je a uzdravuje. V tomto případě ke kontaktu nedošlo. Ježíš je zpovzdálí vyzve, aby šli a ukázali se kněžím (v.14), kteří měli podle Zákona prověřit, zda došlo k uzdravení. Ježíš neříká víc. Vyslyšel jejich modlitbu, jejich křik o smilování a hned je poslal ke kněžím.

Těch deset s důvěrou okamžitě jde, nečekají na moment plného uzdravení, nikoli: mají důvěru, ihned se vydávají na cestu a jak odcházejí, jsou všichni uzdraveni. Kněží o nich tedy mohli konstatovat, že jsou zdraví, a začlenit je zpět do normálního života. Zde však dochází k něčemu významnému. Jen jeden z

oné skupiny, když zjistil, že je uzdraven, a ještě před tím, než se vydal za kněžími, se vrací k Ježíši a chválí Boha za obdrženou milost. Jeden jediný, zbylých devět jde vlastní cestou. A Ježíš poznamenává, že onen muž byl Samaritán, tedy svého druhu „heretik“ pro tehdejší židy. Ježíš podotýká: »Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?« (Lk 17,18). Toto vyprávění se nás hluboce dotýká.

Tento příběh takříkajíc dělí svět na dvě části: na ty, kdo neděkují, a na ty, kdo děkují; na ty, kdo berou všechno, jako by jim to patřilo, a na ty, kdo přijímají všechno jako dar.

Katechismus praví: „Každá událost a každá potřeba se může stát důvodem k díkůvzdání“ (KKC, 2638). Modlitba díkůvzdání začíná vždycky odtud, totiž uznáním, že nás předchází milost. Myslelo se na nás dříve, než jsme se naučili myslet my. Byli jsme

milování dříve, než jsme se naučili milovat; byli jsme předmětem touhy dříve, než vyvstala touha v našem srdci. Díváme-li se takto na život, stává se vodítkem našich dnů „děkování“, na které ovšem mnohokrát zapomínáme.

Pro nás křesťany je díkůvzdání jméno té nejpodstatnější svátosti, kterou je: *eucharistie*. Toto řecké slovo totiž znamená právě *díkůvzdání*. Křesťané, jako všichni věřící, dobrořečí Bohu za dar života. Žít znamená především obdržet. Život je především obdrženou skutečností: dostali jsme ho darem! Všichni se rodíme proto, že někdo toužil po našem životě. A to je jen první z dlouhé řady dluhů, které sjednáváme svým životem. Dluhů vděčnosti. Nejednou na nás někdo pohlížel čistě a nezištně. Často to byli učitelé, katecheté, lidé, kteří svou roli plnili nad míru svých povinností. A zažehli v nás vděčnost. I přátelství je

darem, ke kterému se vždycky pojí vděčnost.

Tato „vděčnost“, kterou máme ustavičně vyjadřovat a již křesťan se všemi sdílí, se rozpíná v *setkání s Ježíšem*. Evangelia dosvědčují, že kudy Ježíš prošel, často vyvolal radost mezi těmi, kteří Jej potkali a chválili pak Boha. Ve vyprávěních o Narození Páně je mnoho těch, jejichž srdce se otevřelo příchodem Spasitele. I my jsme zváni k účasti na tomto nezměrném jásotu. Naznačuje to také epizoda s deseti malomocnými, kteří byli uzdraveni. Přirozeně, že všichni byli šťastní, protože znovu nabyli zdraví a mohli tak vyjít z nekonečné povinné karantény, která je vylučovala ze společenství. Je však mezi nimi jeden, který zajásal radostí, a kromě svého uzdravení měl radost ze setkání s Ježíšem. Byl nejenom osvobozen od zla, ale dostalo se mu také jistoty, že je milován. To je právě

jádro: když vyslovíš poděkování, vyjadřuješ jistotu, že jsi milován. A to je veliký krok: jistota, že jsme milováni. Tento objev lásky je silou, která řídí svět. Dante by řekl: Lásky, „z níž pohyb slunce má i všechny hvězdy“ (*Ráj*, XXXIII, 145). Už nejsme potulní pocestní, kteří bloumají sem a tam: máme domov, přebýváme v Kristu a z tohoto „příbytku“ nazíráme veškerý zbytek světa, který se jeví nekonečně hezčím. Jsme dětmi lásky a bratry v lásce. Jsme omilostnění mužové a ženy.

Bratři a sestry, snažme se tedy stále přebývat v radosti ze setkání s Ježíšem. Kultivujme veselí. Démon poté, co nás jakýmkoli pokušením oklamal, nás totiž vždycky ponechává smutné a osamocené. Jsme-li v Kristu, žádný hřích a žádná hrozba nám nebudou nikdy moci zabránit radostně pokračovat v cestě spolu s mnoha druhy.

Především nezapomínejme děkovat: pokud jsme nositeli vděčnosti, stává se lepším také svět, byť možná jen trochu, ale dost na to, abychom mu předali trochu naděje. Svět naději potřebuje a v postoji vděčnosti a díkůvzdání trochu naděje předáváme. Všechno je spojeno a provázáno, a každý se může zapojit tam, kde je. Cesta ke štěstí je popsána svatým Pavlem v závěru jednoho jeho listu slovy: »Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha« (1 Sol 5,17-19). Nezhášejte oheň Ducha – to je pěkný životní program! Nezhášejte Ducha, který nás v nitru přivádí k vděčnosti.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
katecheze-papez-frantisek-modlitba-
dikuvzdani/](https://opusdei.org/cs-cz/article/katecheze-papez-frantisek-modlitba-dikuvzdani/) (24.02.2026)